"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published three times a week by the Ukrainian Labor News Ass'n,
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year $4.00
Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
Видає Стоваришення "Українських Робітничих Вістей".
Передплата на рік $4.00
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Непоміщених в газеті рукописів не звертається, хіба що дописуватель виразно зазначить, що бажає звороту свого рукопису на случай його непоміщення та залучить почтовий стемпель на його пересилку.

ЯК РАДЯНСЬКА ВЛАДА ВИРІШУЄ НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ.

Як потапаючий за стебелинку — вхопилася українська чорна сотня за "жидівську республику" і розвинула з приводу цего протижидівську погромщицьку агітацію. Ми тут зовсім не будемо над цим питанням спинятися, бо чорна сотня сама вже призналася, що вона брехала. На початку писала, що 16 міліонів десятин землі віддано Жидам на Україні, потім з'їхала на 800 тисяч десятин, тобто зменшила площу на двайцять раз, а тепер пише, що справу "жидівської републики" на Україні відложено на якийсь час.

Ну, й слава тобі господи! Сир відложений завжди смачний.

Але ми все-ж таки погляньмо, як радянська влада вирішує національне питання. Кожному свідоміщому робітникові, що читав газети, що знає всесвітню історію, відомо, що бувша царська Росія складалася з народів ріжних національностей. Царизм всіх їх гнітив національно. Аж прийшла революція і змела з лиця землі царизм і все, що ним смерділо.

Що-ж сталося з тими всіма народами? Де вони поділися? Коли-б читачі української чорнопреси уміли читати і в прочитаному розбиратися, то вони затямили-б собі добре те, що вони дуже часто вичитували навіть в тій пресі новинки, що на землях бувшої Росії повстало десятки більших і менших републик.

Такі великі країни, як Україна, Білорусь, Вірменія, Грузія, Азербайджан, Ташкент, Хива, Бухара — це є окремі републики з власними правительствами. У них лише деякі міністерства спільні — союзні, такі, як закордонних справ. А це тому, що за кордонами свого союза вони мають спільного ворога.

Але вилишім ці, великі републики. Царську Росію заселяли ще ріжні дрібні народи: Чуваші, Кіргізи, Калмики, Якути, Буряти, Татари, Німці і инші. І радянська влада з тих малих народів створила автономні републики. Так, навіть з таких відсталих, як Чуваші й Татари, навіть з таких мандрівних, як Кіргізи і Калмики, створила для того, щоб вони могли свобідно розвиватися, творити свою національну культуру, дала їм школи в їх рідній мові і вони мають свої уряди. Розуміється, радянські.

Скажемо, Татари, Чуваші, Кіргізи, Калмики — населення не зайшле і заселяло свої землі з давен-давна. Але Німці, що осілися на невеликій площі над Волгою, це нічо иншого, як кольоністи. Царське правительство складалося переважно з Німців, в царській армії великий процент ґенералів були Німці, то вони й старалися кольонізувати Німцями плодородні землі над Волгою і в Полудневій Україні, яких спроваджували з Німеччини. І що-ж, радянська влада буде їх вигонити? Ні. Ті, що були багаті, що стали поміщиками, самі втікли, а тим Німцям — хліборобам, що лишились, радянська влада позволила створити власну републику. О, певно, радянську, а не "демократичну".

І чи на цім російське робітництво і селянство потерпіло? Навпаки, тільки виграло. Бо колись ті народи були заїлими ворогами царату за те, що він їх національно гнобив, а тепер радянська владає є в них у великій пошані за те, що дала їм повну національну свободу.

Ніхто з українських туполобих патріотів не заперечить, що на Україні крім Українців є ще й инші народи. І коли радянська влада, що саме тепер обговорює питання про забезпечення національним меншостям на Україні свобідного розвитку їхньої культури, найде, що в якійсь околиці, чи окрузі переважає населення иншої національности, то дуже можливо, що вона створить з него автономну републику в межах Радянської України.

Чи думаєте, що Україна від цего потерпить? Ані трішечки. Хіба Росія потерпіла, що має внутрі автономні републики? А національне питання в Радянськім Союзі ще остаточно не вирішене. Воно ще в процесі вирішування. Ось недавно прилучено до Білоруси кілька повітів. І російські чорносотенці скавулять з приводу цего точнісенько так, як українські з приводу неістнуючої "жидівської републики". Вони кричать: "Большевики роздають "матушку Россию" на право і на ліво".

Але безглуздям є говорити, що радянська влада буде звозити з цілої України якусь одну національну меншість (хочби й Жидів) в одно місце і творити з неї окрему републику.

А ось недавно союзне радянське правительство видало наказ, щоб всі листи з закордону адресувати не в Росію, але в С.Р.С.Р. Підіть на почту в Канаді і там вам про це скажуть. Це значить, що Росії нема вже. Росія, що була колись тюрмою народів, вже вмерла. Є Союз Радянських Соціялістичних Републик! В той Союз входять: Російська Радянська Федеративна Соціялістична Република (Р.Р.Ф.С.Р.), Українська Радянська Соціялістична Република (У.С.Р.Р.), Білоруська Радянська Соціялістична Република (Б.Р.С.Р.), Федерація Кавказьких Радянських Соціялістичних Републик і т. д. і т. д.

Ось як пролетаріят, трудове селянство і їх радянська влада вирішує національне питання. Це повинні собі записати на своїм тупім лобі чорносотенці всіх національностей.

Ми знаємо, як петлюрівська влада вирішувала національне питання. Жидівськими погромами в Проскурові, Козятині, Жмеринці. А в склад своїх міністерств брала Жидів-багачів.

А радянська влада мете огненною мітлою багачів всіх національностей однаково, а трудовим масам дає повну свободу розвиватися політично, економічно і національно.

Волинець.

Товаришу Робітнику! Не забувай, що твоя одинока газета в Канаді — "Українські Робітничі Вісти" — видається лише за твої гроші і инших таких самих, як ти. Памятай, що твоя газета від нікого не надіється помочі, лише від тебе. Тому присилай передплату і скільки зможеш на пресовий фонд, а цим сповниш свій найголовнійший обовязок!

ВІДПОВІДЬ ЖОВТОБЛАКИТНИКАМ.

(Лист тов. І. Ю. Кулика до редакції "Укр. Роб. Вістей".)

Монтреал, Кве., 4. червня 1924.

До Редакції "Українські Робітничі Вісти".

Шановні Товариші!

Дуже прошу вмістити у Вашій цінній газеті оці мої рядки.

Еміґрантські жовтоблакитні органи вимагають від мене, щоб я спростував писанину невідомого мені добродія Волошина в ню-йорській "Укр. Громаді". Я вважаю, що органи, які відмовляються вміщувати мої відповіді (як це зробив "Укр. Голос" супроти мого листа в справі Чипчара), — такі органи не мають жадного права ставити мені подібні вимоги.

Та мимо того — на що-ж саме відповідати? На закиди, що я ходив у соломяному капелюсі й кожусі без рукава? Чи може на те, що розстрілював власноручно по 106 душ на добу? Та хто-ж може поважно ставитись до цього фантастичного белетристичного твору нещасної людини, до цієї гарячково-безглуздої бредні хорого маніяка? Щоб оцінювати подібні нісенітниці треба бути спеціялістом в психічних хоробах, а це до мого фаху не належить.

Та й на які факти про мене, що їх далося-б перевірити, покликається бідолаха-Волошин? Хіба на один, що на другий день по розстрілі у "Червоній Правді" червонів список 106 імен розстріляних, з додатком, що "Совлада і дальше буде те саме робити з тими, хто посміє виступити проти неї". Це, справді, можна перевірити. Отже, як знайдеться охотник, хай прилюдно заявить, **коли і в якім саме числі редаґованої мною "Червоної Правди" було вміщено цей фантастичний список.**

Не думаю, щоб такий охотник знайшовся. Бо коли доходить до фактів, то опоненти з жовтоблакитного табору заявляють, що це, мовляв, "неважно", як заявила, наприклад, Редакція "Укр. Гол.", коли я запропонував Чипчареві вказати, в якому саме числі "Нового Мира" т. Л. Д. Троцький писав "нет Украины". Або просто замовчують, як замовчує "Укр. Голос" заяву проф. М. С. Грушевського в інтервю у львівськім "Ділі", що Радянський Уряд **не брав з нього і не жадав від нього жадних зобовязань що до політичної праці;** як замовчуватимуть, мабуть, і отцю мою заяву: я берусь документально довести, що проф. М. Грушевський прибув до Київа 7-го березня в ранці, отже ніяк не міг переїхати кордону аж 1-го квітня (як на підставі "автентичних" відомостей твердив "Укр. Гол.")

Шкода цих недотепних і безглуздих писак. І нащо-ж вигадувати так неправдоподібно — 106 розстріляних за один раз? Написалиб 16 — скорше-б може хтось повірив би, а збитки для писак та редакторів, що друкують їх писанину, були-б не такі вже великі. Що там для них якась сотка! Та вже-ж вони перестріляли по своїх ґазетах міліярди українських селян "руками більшовиків".

А з рештою, хай пишуть. Бо ці гумористичні нісенітниці викликають лише веселий настрій в розважних читачів, а Радянській владі вони не шкодять.

Ба навіть зміцняють її престіж в уяві читачів. Бо зайвий раз доводять, що крім безглуздої, фантастичної брехні закордонна жовтоблакить не має инших засобів для боротьби проти пролетарської диктатури.

Приймiть, товариші, мої запевнення в пошані до Вас, і подяку за вміщення мого листа.

І. Ю. Кулик.

УКРАЇНСЬКА СПРАВА НА СОЙМОВІЙ ТРИБУНІ.

(Кореспонденція Ю. Тютюника до "У. Р. В.")

Пригадую собі випадок з виборчої кампанії на Волині під час передвиборчої агітації. Зібралася громада. Слухали промовців. А говорило багато агентів ріжних партій та угруповань. Поза всім боротьба йшла по одній яскравій лінії — чия Волинь? Українська чи польська? Як відомо, Українці входили в склад бльоку національних меншостей вкупі з Білорусами, Жидами і Німцями. Польські агітатори рішили скористатися спадщиною "союза русского народа" — антисемітизмом.

— Добрі люде — репетує пястовець — добрі люде! А знаєте ви, що до бльоку національних меншостей належать Жиди — вороги християнської держави Польщі? Жиди то є такий люд, що лише руйнує держави, а не будує. Не віддавайте голосів Жидам і їхнім наймитам, що в бльокові. Вибірайте до сойму послів зі сторонництва людового — "Пяст"...

На всі боки вихваляв своє сторонництво агітатор "Пяста". Громада слухала мовчки. Нарешті тріюмфуючий промовець сходить (зіскакує) з перекинутої дижки, а з десяток людей сумнівної професії ляпають в долоні, кричучи: "Нех жие Пяст!" Ніби все гаразд було для пястовця.

На діжку виліз дядько. Подивився навколо і почав:

— Громадо! Всяке себе хвалить. І той поганий і той бридкий, а лише я гарний... А хіба можна взнати, хто з них бреше, а хто правду каже? А хтось таки бреше, коли не всі разом...

Громада регочеться співчуваючо.

— Ми мусимо своєю головою — говорить дядько — доходити, що і як нам робити. От пан тільки що говорив, що в бльокові національних меншостей самі Жиди та їхні наймити, що вони польську державу зруйнують... Чи то нас обходить... Навколо села маєтки польського пана і в цілому повіті пани-Поляки і по цілій Волині вони і вся держава панська — не наша. Нам треба свою хату будувати. Свою, селянську хату мусимо будувати. Та, коли отут в нас на Волині чужа хата, її треба зруйнувати раніш, до де-ж поставити нову будівлю? А пан казав, що Жиди найкраще руйнують держави. Ой, та коли-б то була правда!... Виберемо лише самих Жидів до сойму — нехай руйнують панську державу... Будемо вибірати до сойму послів з клюбу національних меншостей!

Громада махала капелюхами й шапками і виявляла свою згоду та задоволення вигуками: "Правду каже Роман. І бути не може инакше — треба руйнувати" і т. п.

Хотів говорити ще пястовець, намагалися говорити і представники инших "stronnietw", та громада рушила до дому. Справу вирішено. Поляки блескучо збанкротували на Волині. До сойму послами поїхали ті, що кандидували по списку національних меншостей. З українських земель під Польщею послано до сойму не Поляків — ті землі органічно не є частиною Польщі, не хотять нею бути. Там над Бугом і над Сяном зіткнулося дві сили, які може якось сусідували-б, але-ж ніколи не житимуть спільно в згоді під одним дахом. Повна протилежність соціяльних і національних інтересів. Культура плебейська і культура панська, клясовий інтерес пролетаря і напівпролетара-селянина і клясовий інтерес пана-маґната.

Те, що один буде будувати, другий мусить руйнувати, коли не хоче загинути. Так чи инакше, в тій чи иншій формі боротьба провадиться і буде провадитися. По своїй природі та боротьба уперта, безоглядна, на знищення. Так зрозуміла ситуацію пригноблена кляса Волині — селянин-незаможник і пролетар.

А може помилка? В аналізі взаємних відносин людських колективів треба бути обережним, як ніде.

Може є можливим спільне співжиття, отих двох колективів — українського та польського під дахом нинішньої "демократичної" Польщі? Може в який небудь спосіб треба шукати компромісу? Бо рішення **— руйнувати є крайнім рішенням.**

Поляки на українських землях є пануючою клясою і разом з тим пануючою нацією. Цілком природно, вони не бажають поступитися зі своєї позиції пануючих. Навпаки, вони ту позицію всіма способами намагаються зміцнити, намагаються йти вперед, бо на місці не може залишатися той, хто раз вирушив по шляху імперіялізму. Нинішній стан свій на східних "кресах" польські володарі всіх кольорів уважають грізним. Варто переглянути польську пресу, щоб пересвідчитися в настроях польської буржуазно-"демократичної" суспільности. Отже Поляки **мусять гнобити міліони українського населення, бо в противному разі вони мусітимуть втратити своє пануюче становище.** Того вимагають і клясові інтереси всієї польської буржуазії, де-б вона не мала місце свого осідку. Стратити "креси" — це значить для польської буржуазії стратити все, бо прийде до соціяльної революції в самій Польщі. Польські комуністи добре розуміють, що успіх революції на "кресах" буде успіхом революцій в цілій Польщі. Червоний прапор у Львові, Рівному та Холмі — це значить червоний прапор над Бельведером і Вавелем.

(Кінець буде.)

ПОПІВСТВО І НАЦІОНАЛ-РЕВОЛЮЦІОНЕРИ.

(Від нашого власного кореспондента.)

Наші "націонал-революціонери" (коли можна ще їх так звати), що купчаться коло львівської "Заграви", вельми спантеличені забороною ґрафа-митрополита Шептицького правити по Т. Шевченкові панахиди. В нотатці ч. 9. "Заграви" вони всовіщають Шептицького: "Ти-ж, мовляв, князю української церкви, дозволяв уніятським попам ховати православного лікаря Івана Липу... То чому-ж забороняєш відправляти парастаси по р. б. Тарасові?"

Подібне "всовіщування" нагадує кухаря з байки Крилова, що вичитував нотації котові, який їв печеню з курчатки.

Треба бути великим дурнем, щоби всовіщувати політичного кота — Шептицького. Та дурнів — не сіють і не орють...

Шевченко — не якись там може православний Липа... **Шевченко — символ революції!**

Заборонили пани-шляхта Шевченківські концерти, лекції та взагалі свята. "Князь церкви" заборонив і панахиди.

Шептицький — рамя-об-рамя йде з нашими гнобителями!... Він ще й випередив їх! І має рацію, коли заборонив молитися за Шевченка: бо молення теє заколисує навіть оспалих до чину.

Та хай хтось не думає, що православні попи кращі. Вони — ще й дурніші. Коли Шептицький, вертаючи у свою Rzecz Pospolit-у, встругнув "дурака", удаючи хирного ще й великого мученика, — то православні "архипастирі" любязно цілуються з ляхами-панами. Недавно відбувалася врочиста присяга наших православних архієреїв на вірність Польщі. На тій параді, після слів мирянина-католика польського міністра: "віддавайте боже — богові, а кесареве — кесареві", архієреї з радощів аж у долоні плескали!

І каноничність церковна теж дотримана! Тоді як зроду-віку православний піп не присягав, лише вистарчало "ієрейського слова", — тут-же самі архієреї присягають перед світською особою, ще й католиком, ворогом православія. От вам і канони!...

Наші "націонал-революціонери" знають вовчу вдачу попів, одначе за всяку ціну хочуть поробити попів патріотами-націоналістами. "Слуги божі" харкають націонал-революціонерам у пику... А ті — лиш отруться та вихваляють перед темнішим братом своїх "владик" і "князів церкви". Раби-лакузи!... Дарма вже, що й "націонал-революціонери", вони не можуть не плазувати й перед попихачем кляси визискувачів, що віками нас гнобить.

Щоби схарактеризувати "патріотизм" князя української церкви, наведемо уривок із книжки "Як судили Мирослава Січинського".

"Предсідник Трибуналу С. Пшилуцкі: Прецінь, вам відомо, що руський епископат, який чей дбає про національну справу руську, осуджує ваш чин...

Обжалований М. Січинський: Се розумію так, що церковна власть все йшла з тими, хто має власть світську. Прецінь-же і польський біскуп з Вільна, якого Поляки вважали своїм патріотом, явився на посвячення памятника російської цариці Катерини II., котра розібрала Польщу. Тож і ґраф Шептицький, котрого не думаю підозрівати, аби не був Русином з переконання, яко достойник церкви мусів заявити те, що заявив"...

Коли той самий Шептицький осуджував наші визвольні змагання, отту боротьбу з панами-шляхтою при тогочасних умовах (тоді — над Українцями та Поляками зверхником був цісар), — то не вже-ж він не осуджуватиме наших визвольних змагань скерованих проти сучасного всевладного володаря, яким є тепер в Західній Україні шляхта польська? Шептицькому — пани миліції, ніж український нарід!...

Тут то й причина недозволювання панахид по Шевченкові! Через те саме ґраф Шептицький не випустив і пари з уст з нагоди замордування жінки — Бесарабової!

О, коли-б у якомусь селі селяне забили пана-визискувача, то "князь церкви" з амбони плямував-би той вчинок... Напевно!

Та дарма. "Націонал-революціонерам" не вдасться видвигнути на педестал патріотичности ґрафа Шептицького. Як там не пнуться вони "всовіщувати" політичного кота, він не покине смачненької курятини.

Польська шляхта має тепер власть в Західній Україні... И через те попівство йде за ляхами-панами! Попи багато розумніші за наших галицьких фашістів: вони знають, що дрібно-буржуазній національно-українській владі в Західній Україні не бувати. Вони добре розуміють, що змінити польсько-шляхетську владу Західної України на українську — **може тільки Влада Рад!** А радянській владі, де нема місця визискувачам, не потрібна церковна власть.

Розуміють це попи й дарма, що вони українські націоналісти, підпирають чужу нам (не тільки під зглядом соціяльним але й чужу національно) шляхетську владу. Для попів не має иншого виходу.

Та наші лакузи "націонал-революціонери" того не можуть зрозуміти: вони ллють сльози з приводу схиблення попівства з національної стежки.

Та хай вони плачуть. Прийде час, що — й лакузи-патріоти, й попи з самим "князем церкви" — заплачуть на кутні.

М. Луцкевич.

Харків, 16. мая 1924 р.

КАРПАТСЬКА НІЧ.

Повідомляємо наших читачів, що з слідуючого числа "Укр. Роб. Вістей" починаємо друкувати продовження цікавого оповідання М. Ірчана "Карпатська ніч", яке було перерване в маю.

Слідіть за кожним числом, бо шкода пропустити таке цікаве оповідання. Це продовження в дійсности є другою частиною оповідання і творить окрему цілість.

ЧИЯ ПРАВДА?

"Укр. Роб. Вісти" не раз писали ще в 1922 році, що життя бідного фармера не ліпше чим бідного робітника, а "Укр. Голос" писав, що це не правда. Він писав, що кожний фармер краще жиє за робітника, бо має землю, хату, коні, корови, свині, кури, гуси... одним словом фармер — господар, а робітник — наймит. Отже куди наймитові до господара. А відтак знов в 1923 р. "Укр. Голос" потрафив написати, що Українці в Канаді лише гості. Значить нема ні наймитів, ні господарів, а є тільки гості. Поприїздили, значить, гості до Канади, подоробляли маєтків, ще й сміють тут говорити, тоді як повинні сидіти тихо й не рипатися, хоч би з них дерли по сім шкір, а слухали, як за них будуть говорити панки з "Укр. Голосу".

Але ось прийшов вже й 1924-ий рік і гості банкротують. Фармері втрачають свої землі, хату, худобу за довги, такси і податки і з господарів стають жебраками. Скаржилися мені фармері, коли я приєднував нових передплатників "Укр. Роб. Вістям". Воли й корови ніпочому, кругом біда. А "народна ґазета", "Укр. Голос", хоч би слово написала про це горе фармерів. Вона сушить свою голову "жидівською републикою", греко-православною церквою, Червоним Хрестом, Назаруковими бондами, каже як їх купувати, але ані слова про те, за що їх купувати і хто ті гроші зверне. То знову чіпляється радянської місії в Монтреалі, а нарешті почала лаяти українських робітників і фармерів за те, що вони протестують проти насильств польської шляхти в Галичині.

Отже, що це за "народна ґазета"? Доки вона буде дурити нас, товариші фармері? За кого вона нас має? Таж перечитайте "Укр. Роб. Вісти" від початку їх істнування! Все те, про що вони писали — чи не сталося так, як вони писали? Все до найменшої дрібнички. А що сталося зі всім тим, про що писав "Укр. Голос"? Де його герой Петлюра? Продався польській шляхті! Де галицька армія? Згнила в польських таборах та згинула марно на степах України, коли ті, яких хвалив "Укр. Голос", кидали нею від Анни до Каяфи. Що тепер робиться з недобитками тої армії на Чехах, куди їх запроторив Петрушевич? Чехи вигонять з свого краю, а Поляки не пускають до Галичини. А де Назарук і ті тисячі доларів, що він зібрав в Канаді? Хто їх одержав і що з ними зробив? Міністри пропили в віденських кавярнях.

Оже проти всего того "Укр. Роб. Вісти" писали і перестерігали і так сталося. Тому нашим обовязком є передплачувати і читати "Укр. Роб. Вісти", а "Укр. Голос" хай читають ті, яким він служить, а це Петлюра, Петрушевич і їх міністри. Коли я переконався, що тільки "Укр. Роб. Вісти" є дійсно тою ґазетою, що пише правду і боронить бідних фармерів і робітників перед ріжними галапасами, і коли "Укр. Роб. Вісти" дали поклик за новими передплатниками, я **без надуми почав працювати за "Укр. Роб. Вістями" і придбав їм одинайцять нових передплатників: чотирох фармерів і сімох робітників.**

Я на цім місци складаю щиру подяку всім новим передплатникам і вірю, що вони будуть вдоволені "Укр. Роб. Вістями" і ніколи не перестануть їх читати і передплачувати, але будуть від себе приєднувати їм нових передплатників. Памятайте товариші про науку нашого великого вожда і учителя Леніна. Він жив для нас і казав працюючим учитися так довго, щоб і кухарка уміла правити державою. А учитися ми можемо тільки з робітничої преси і літератури і в чисто робітничих та фармерських організаціях. А ми мусимо учитися як правити державою, бо поки будуть нею правити пани, доти нам буде тяжко жити.

Ще пару слів на закінчення.

Товариші робітники й фармері! Взиваю вас всіх від океану аж до океану, поможіть бідному безрукому каліці Матвієві Міцакові викупити його хату від міської ради. Його відозва о поміч була поміщена в однім з попередніх чисел "Укр. Роб. Вістей". Він працював в Канаді 24 роки, стратив руку і не був в силі заплатити через 4 роки податку. Його повідомлено 12. мая, що місто хату продало. Всього податку є $300.00. Сам він вже має 54 роки, жінка слаба на ревматизм і четверо дітей дуже бідні. Поможіть йому, товариші, скрасіть його тяжке життя. Гроші для него посилайте на адресу "Українських Робітничих Вістей".

Петро Юр.

"Укр. Роб. Вісти", це одинока українська газета в Канаді, що виходить три рази на тиждень. Нехай буде вона в кожній хаті робітника і фармера!

Кожний клясово свідомий робітник повинен передплачувати і читати робітничу ґазету

The WORKER

Офіціяльний орґан Комуністичної Партії Канади.

Передплата на рік виносить $2.00, на піврік $1.00.

Зашліть передплату таки ще нині!

Адреса:

THE WORKER,
Room 301, Tyrrell Bldg,
95 King St., East.
Toronto, Ont.